

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

årig periode, kan jeg kun sige, at de er urealistiske. Som det tidligere er oplyst, og som hr. Poulsgaard også nævnte det i dag — det er jo tidligere oplyst i forbindelse med fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovforslaget for 1974-75 — er der nettoudgifter ved det kgl. teater på ca. 60 mill. kr. Skal vi regne det om til, hvad det vil koste pr. billet — og de tal er jo sådan set også kendt, men de belyser jo noget af spørgsmålet i dag om muligheden for at bortforpagte teatret. — så er statens nettoudgift pr. besat plads for de tre kunstarter som helhed 141 kr. En bortforpagtning måtte vel forudsætte, at den pågældende forpagter regnede med at kunne opnå et overskud, og dette ville igen forudsætte en billetprisforhøjelse på omkring 150 kr. med dagens prisniveau. Erfaringerne fra de seneste billetprisforhøjelser viser, at faldet i publikumbesøget, selv ved billetprisforhøjelser på mindre end 10 pct., er så stort, at det i de første år efter, at man har gennemført en sådan forhøjelse, har givet et indtægtstab og ikke som tilsigtet en nettogevinst.

Jeg finder således ikke, at der som foreslået af hr. Poulsgaard, er grundlag for at udsætte udnævnelsen af en ny teaterchef.

Poulsgaard (FP):

Denne gang finder jeg ikke anledning til at takke kulturministeren. Det havde jeg sådan set heller ikke ventet.

Kulturministeren påstår, at mine forslag er urealistiske. Ja, det kommer jo an på øjnene, der ser. Jeg mener, at det i en sparetid er amoralsk at bruge 150 kr. på hver plads, der bliver solgt, og det er netop derfor, jeg vil have sagen stillet i bero, for nu bekræfter kulturministeren jo, at den nye teaterchef skulle ansættes for en 5 års periode. Det er jo det, jeg vil forhindre. Jeg vil, at teatret skal forpagtes ud, og så tænker kulturministeren i de traditionelle baner: ja men hvis det bliver forpagtet ud og det så skal finansiere sig selv, så vil billetpriserne stige endnu mere.

Jeg var i mit første indlæg inde på, at der er dobbelt så mange ansatte nu, som der var i 1935. Vi har jo før set eksempler på, at når det er statsdrift, så er der ingen grænser for udgifterne. Det kunne jo være, der kunne findes en anden form. I det hele taget må og

bør det være skatteyderne fuldstændig uvedkommende. Hvis alle disse såkaldte kultureliter, der har travlt med at danne fagforeninger og alt det dér, mener, de kan drive dette teater på en forsvarlig måde, så skal de have lov til det. Det er ikke noget, staten skal blande sig i, men vi skal have tid til det, sådan at vi kan foretage de nødvendige lovændringer.

Ministeren for kulturelle anliggender (Nathalie Lind):

Jeg vil blot sige til hr. Poulsgaard, at forslaget jo ganske klart indebærer, og det stemmer jo også med fremskridtspartiets program, at vi skal nedlægge det kgl. teater i den form, det har nu. Så er der jo sådan set ikke mere at diskutere, for det er urealistisk at tro, at man kan opretholde det kgl. teater med tre kunstarter, med opera, ballet og med skuespilplads, for en udgift pr. plads, som folk er i stand til at betale fuldt ud. Jeg synes, man skal sige rent ud, ligesom det stod i programmet, at man vil ophæve det kgl. teater og sælge det. Det er i orden, og det kan man kæmpe for, men det er ikke rigtigt at komme med et forslag om, at vi kunne forpagte det til en eller anden, der skulle få en glimrende forretning ud af det.

Må jeg så yderligere føje til vedrørende spørgsmålet om rationalisering eller ej: det er måske bekendt, at et udvalg under fru Grethe Philips ledelse har arbejdet med dette spørgsmål. Betænkningen vil mig bekendt blive afleveret til mig i morgen, og der er da ikke nogen, der afviser, og det vil da også blive en ny chefs opgaver blandt mange andre, at det skal undersøges, hvordan vi kan finde mere økonomiske løsninger. Det vil der sikkert også være forslag om i denne betænkning, men vi må ikke glemme, at netop de tre kunstarter betyder meget betydelige udgifter. Man har ikke lov til at sammenligne, hvad en forestilling på det kgl. teater, f. eks. et skuespil, koster i forhold til en forestilling på en landsdelsscene eller andre privatteatre. Der er balletten, der er operæen, der er koret, der er kapellet osv. Ønsker vi at opretholde alt dette? Vel, vi kan rationalisere, det er helt i orden. Jeg er uhyre åben over for, hvad vi kan gøre dér, men regne med, at vi kan drive et nationalteater uden offentligt tilskud, det tror jeg ikke er realistisk tale.